

wiens gedichten nog heel ver beneden de uwe staan en wiens poëzie gretig wordt gelezen en van tijd tot tijd zelfs moet herdrukt worden. Velen onder hen, die gelooven, hooren niet. En dat is wel eens grooter voorrecht dan men algemeen vermoedt. Wees gerust, eerwaarde man, menig versje zal met dankbaarheid worden genoten door hen voor wie gij uw bundel hebt bestemd.

Haal dus vrij de schouders op over deze kritiek. Voorlichten *moeten* wij onze lezers; maar geloof gerust dat die taak niet steeds aangenaam is.

* * *

Van dichterleven, verzen van Richard de Cneudt. Ad. Hoste, Gent 1898.

HERFSTZONDAG.

„Gelende blaad'ren sterven langs de paden,
Zielen van dichters, die van heimwee kwijnen;
Ik zie de zon, met mist en rouw beladen,
Klagend en flauw door nevelwolken schijnen.

De schepping treurt, door lied en zon verlaten.
Geluiden sterven en de laatste lijnen
Der steenen huizen, die in weemoed baden,
Zie ik in nevel opgaan en verdwijnen.

Gebogen oudjes, langs de doode straten,
Waar kale boomen in den nevel klagen,
Gaan klankloos voorwaarts, eenzaam en verlaten,

Naar droomend-stille, verre kerk en dragen
Met vromen ernst en ingetogen schreden
Hun rozelaar en godsboek met gebeden.”

Dit is werk van een twintigjarige. De lezer kent betere en schooner sonnetten. Hij heeft bezwaar tegen dat eerste „verlaten,” dat moet rijmen op baden en tegen het tweede „verlaten” omdat hetzelfde woord al eens aan het eind van een regel heeft gestaan; hij herleest, bedenkelijk het voorhoofd fronsend, dit „klagend en *flauw*” en dit „in nevel opgaan en verdwijnen,” wat een pleonasme kan heeten; maar toch gevoelt iedereen dat ons hier wat meer gegeven wordt dan namaak, dat wij het onschatbare voorrecht hebben te mogen kennis maken met een wordend talent.

Het is niemand geraden voorspellingen te uiten naar aanleiding van een eersten bundel. Wij durven daarom niet reppen van de Cneudt's toekomst als dichter. Maar wij constateeren met vreugde dat dit bundeltje verscheidene verzen bevat, die voor het aangehaalde niet onderdoen.

Richard de Cneudt is door en door lyricus. Hij laat zijn verzen werkelijk zingen. Zelfs waar hij navolgt en, onbewust, geheele regels of beelden overneemt, getuigt zijn werk van grooten aanleg omdat — en dit is het criterium — die regels en uitdrukkingen *niet alleen staan* tusschen vaaleelrijk, prozaïsch gerijmel. Zij misstaan niet in het geheel; maar vloeien daarin samen. Allengs zullen die herinneringen verdwijnen, al meer en meer zal het eigen gevoelde het innig bewonderde verdringen. . . .

En we zouden niets voorspellen?

Och, laat ons dan ten minste hopen! Het zou zulk een groot geluk zijn, als deze jonge man werd, wat hij belooft te worden: een waarachtig lyrisch dichter. Laat ons hopen en laat ons beginnen met samen te bewonderen wat zijn bundel te bewonderen geeft. Hij is jong, hij is een vreemde voor ons. Hij schijnt begenadigd. Hoort, hoe zangerig de strophen klagen:

„In den grijzen, droomloozen hemel
zucht de geest van den scheppingsdood;
ijskoud en zielloos welft zich
zijn baarkleed, grijs en groot.”

Onthoudt dit keurige stemmings-gedichtje:

Wat heb ik gedroomd? Een hut in het woud,
waar vogelen zingen, hoog en stout;

een blozende wingerd rond 't huizekijn,
bij vloeibaar goud van zonneschijn;

een zingende beek. Aan den waterkant,
wij beiden droomend, hand in hand.

Waterlelies op 't zilvernat,
gouden vlinders op bloem en blad.

Zangen van liefde, wijd in het rond.
Toen kwam de Storm.

De droom verzwond.